

Shkruan: Arjan Ademi

“Orientimi seksual” është një term që shpesh përdoret për të përshkruar tërheqjen romantike, emocionale apo seksuale të një personi ndaj një personi tjetër.

Individët që tërhiqen nga persona të seksit të kundërt kanë orientim Heteroseksual ndërsa individët që tërhiqen nga persona të seksit të njëjtit kanë orientim Homoseksual dhe mund të quhet Gay (meshkuj) ose Lesbike (femra). Orientimi seksual është një proces që thellohet vazhdimisht me kalimin e kohës dhe individët që tërhiqen si nga meshkujt ashtu edhe nga femrat quhen Biseksualë.

Sipas psikiatrisë homoseksualizmi bën pjesë në çrregullimet e epshit seksual, pra është sëmundje psikike e jo fiziologjike siç e paramendojnë disa njerëz sot. Për të shpjeguar parapëlqimin homoseksual janë propozuar teori të ndryshme, por deri më sot asnjëra nuk ka qenë e suksesshme.

Shumica e personave homoseksualë janë sakrificë e një edukimi të gabuar.

Një studim i rëndësishëm i Bell, Ueinberg dhe Hamersmith (1981) zbuloi se parapëlqimi seksual përcaktohet kryesisht përpara se adoleshentët të kenë pasur përjetime seksuale. Megjithatë sot psikologët nuk kanë arritur t'i kuptojnë dot shkaqet e homoseksualizmit.

Dr. Antonio Pardo i Universitetit të Navarrës, Spanjë, shkruan: “Të flasim drejt, tek kafshët nuk ekziston homoseksualiteti. Për arsye të mbijetesës, instinkti i riprodhimit tek ato është gjithnjë i drejtuar tek seksi i kundërt.”

Dr. Dean Hamer, një prej gjeneticientëve më të mëdhenj në botë nga Universiteti i Harvardit, aktivist gay dhe vetë gay thotë në revistën “The science of Desire” nga P. Copeland and D. Hamer (1994): “Nuk mund të thuhet se ka një gjen gay”. Dr. Dean Hamer, me datën 30.01.1998, ka publikuar qëndrimin e tij se: “Homoseksualiteti transmetohet me kulturë por jo

me gjene, sepse s'ka një gjen që i bënë njerëzit gay”.

Ndërsa shkencëtarët nga Universiteti i Kolumbisë, Dr. Uilliam Byne, doktor i psikiatrisë dhe i biologjisë dhe Dr. Bruce Parsons (1993) thonë në studimin e tyre: “Orientimi seksual tek njerëzit: Rivlerësimi i teorive biologjike.” Në arkivat e përgjithshme të psikiatrisë fq. 50, nr. 3, pasi analizuan me kujdes të gjitha studimet e rëndësishme biologjike mbi homoseksualizmin nuk gjetën asgjë që të mbështesë teorinë e shkakut biologjik të homoseksualitetit.

Shkencëtarët psikiatër Fridman dhe Drëney shkruajnë në “Journal of Neuropsychiatry, vol. 5, nr. 2, Spring 1993”: “Pavarësisht gjetjeve neurobiologjike të kohëve të fundit që na sugjerojnë se homoseksualizmi është i përcaktuar gjenetikisht dhe biologjikisht, nuk ka asnjë provë shkencore për modelin biologjik të homoseksualizmit.”

Prandaj lista e shkencëtarëve me renome botërore dhe e punimeve të tyre që tregojnë se homoseksualiteti nuk është i lindur (gjenetik), është shumë e madhe. Homoseksualiteti është një sjellje seksuale e pashëndetshme dhe pranimi i saj publik është me pasoja të rrezikshme. Sëmundjet seksuale transmitive (STS) të homoseksualitetit janë: viruset, bakteret dhe mikroorganizmat e tjerë.

Gazeta “San Francisco Cronicle” më 15 janar të vitit 2008 njoftoi se në komunitetin gay të qytetit ishte shfaqur një lloj stafilokoku rezistente ndaj çdo lloj antibiotiku.

Sidomos problem të madh paraqesin sëmundjet transmitive virusale siç janë: virusi HIV/AIDS, virusi Papiloma Human (HPV), virusi Herpes Simplex (HSV) dhe virusi i hepatitit B.

Tek homoseksualët portë hyrëse e infeksionit është: mukoza e regjionit anal. Qendra Kombëtare për Kontrollin dhe Parandalimin e Sëmundjeve në SHBA në vitin 2003 raportoi, se 63% e meshkujve të infektuar me SIDA nga kontaktet seksuale ishin homoseksualë. Nga 12 mijë meshkuj të sëmurë me sifiliz, 65% e tyre ishin homoseksualë, thotë e njëjta Qendër në vitin 2007.

Një sëmundje tjetër seksuale Gonorreja, sipas revistës “Sëmundjet Seksuale Transmetuese” shfaqet 6 herë më shpesh tek homoseksualët, sesa tek heteroseksualët. Një nga sëmundjet më të rënda, që është e pranishme te homoseksualët është kanceri i zorrës së trashë. Sipas revistës amerikane “Kujdesi Klinik për Amerikën e Veriut”, e botuar në vitin 2004 bën me dije se 65% e njerëzve me kancer kanë qenë homoseksualë.

Po ashtu edhe përdorimi i drogës të homoseksualët është në nivele dëshpëruese dhe tmerruese. Kriminologë të panumërt kanë dhënë statistika lebetitëse për dhunën që shfaqin homoseksualët. Pra sipas tyre homoseksualiteti është faktor socio-patologjik i kriminalitetit.

Agjenda Gay, e kujdesshme dhe e mbrapshtë në manualet dhe në manifestet e saj kërkon që kundërshtarët e homoseksualizmit të cilësohen si homofobik dhe të pa iluminuar. Ata nuk pranojnë debate për të vërtetat dhe statistikat, por rreken t'i fshehin ato. Të vërtetat janë të rënda dhe e bëjnë kauzën e tyre të ngritur mbi gënjeshtër.

Në qoftë se shoqëritë e sotme e justifikojnë dhe e pranojnë homoseksualitetin duke e quajtur

një problem gjenetik, atëherë do të ishte krejt normale të justifikojmë, të pranojmë dhe të mos i dënojmë kriminelët.

Po ta dëgjojmë një person që ka preferenca homoseksuale, ai do të thoshte pa problem se kjo është një zgjedhje e tij, një preferencë të cilës ai i jep të drejtën vetes që ta praktikojë, gjithashtu po të njëjtin reagim shpesh e shfaq edhe një pedofil, ai shpreh se ka preferenca seksuale me fëmijët, apo një zoofil, i cili shpreh se ka preferenca seksuale me kafshë, apo një nekrofil i cili shpreh se ka preferenca seksuale me të vdekur (xhenaze) etj...

A është e drejtë që ta tolerojmë një pedofil, zoofil, nekrofil?. Natyrshëm mund të lindi pyetja, "Kur homoseksualiteti është kaq i dëmshëm, përse është aq i përhapur dhe prezent në shoqëri?"

Një nga arsyet është fakti që ajo ka reshtur së quajhuri "çrregullim seksual". Pse? Nga pikëpamja psikologjike u dallua qartë nga ekspertët objektivë dhe pa paragjykime që homoseksualiteti është një sjellje jo normale.

Por një grup me ndikim të gjerë prej homoseksualëve dhe disa psikologë sollën një hetim shkencor të njëanshëm ku e vërteta u maskua dhe rezultatet janë si më poshtë. "Para 1973 DSM [Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders] e vuri homoseksualitetin në listën e çrregullimeve homoseksuale. Protestat prej grupeve aktiviste homoseksuale dhe shumë psikoterapistëve çuan në eliminimin e saj nga manuali i çrregullimeve seksuale, por DSM ruajti një kategori të quajtur ego dystotic homosexuality ndjenjë dëshpërimi ekstrem që kanë preferenca homoseksuale. DSM-III R e hodhi poshtë edhe këtë kategori dhe çështja e homoseksualitetit nuk përmendet më në manualin e çrregullimeve seksuale.